

GÜZYAŞI

Metin Önal MENGÜŞOĞLU

Çarşılara da yağmur iniyor ince telden
Elbisemle astarın arasına düşüyor
Bu kumaş soğuk suyla akrabaymış ezelden
Sırtım yanıyor sanki parmaklarım üşüyor

Resmim için şahane bir tuval dokuyordu
Kesik elyaflarıyla kurşuni iplikleri
Gökyüzü hangi yüzle kalbimi okuyordu
Sızlatırken rutubet büzülen ilikleri

Atımın sırtındayım bana koşuyor dağlar
Bir kavşakta yol kesti şahın köse sakası
Avazım çıkmıyor ki beni burda kim duyar
Sultanların halkına elbet yoktur şakası

Buğday ekelim hadi sonra gelincik bitsin
Su geldi su diyerek tellal çıksın sokağa
Önümüzden parlamış atlar fırlayıp gitsin
Sular yosun bağlasın viyaklasın kurbağa

Aranızda itiraf mahrem değil mi kızlar
Ne kadar utangaçtı ablaların yaşmağı
Ne kadar aynasızsa o kadar taraksızlar
Kirli kelimeleri tanımıyor dudağı

Söylüyordu bir şair “hiç gözler yaşarır mı,
Şu sinemizde yatan “zalım ürek yanmasa”
Hiç atına binmeyen menziline varır mı
Ayağı üzengide kırbaça uzanmasa